

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

mint felülvizsgálati bíróság

Gfv. IX.30.432/2010/4.szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Gálosi Vera ügyvéd által képviselt **felperesnek**, dr. Kersch Ferenc ügyvéd által képviselt **alperes** ellen vagyoni felelősség megállapítása iránt a Baranya Megyei Bíróságnál 8.G.21.198/2009. szám alatt indult és a Pécsi Ítéltábla Gf.II.30.221/2010/4. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Pécsi Ítéltábla Gf.II.30.221/2010/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 376.000 (Háromszázhetvenhatezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felülvizsgálati kérelem szempontjából irányadó tényállás szerint a Baranya Megyei Bíróság a 3.Fpk.02-06-000588/11. számú, 2007. április 18-án kelt nem jogerős végzésével megállapította a perben nem álló Kft. fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolási eljárás megindítását. A másodfokú bíróság a végzést helybehagyta, a Kft. felszámolásának kezdő időpontja 2007. október 4-e volt. Ezt megelőzően 2007. augusztus 29-ei teljesítéssel a Kft. az A I Kft.-vel szemben bruttó 16,200.000 (nettó 13,500.000) Ft vállalkozói díjról számlát állított ki. A számla összegét az adós három tételben 2007. augusztus 19. és szeptember 29-e között készpénzben a Kft. pénztárába befizette. Ebből a Kft. különböző bizonylatokkal igazolt kiadásokra 75.587 Ft-ot fordított, a fennmaradó összeg

hovafordítása nem volt megállapítható. A pénztár záró egyenlege a felszámolás kezdő időpontjában 0 Ft volt.

A Kft. önálló képviseleti joggal felruházott ügyvezetője 2006. július 1. és 2007. október 4. között egyedül az alperes volt. A Kft. felszámolójául a felperes került kijelölésre.

A felperes az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 2009. január 1-ig hatályos 33/A. §-ára alapított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes az ügyvezetési feladatait nem "a hitelezők érdekében" látta el, ezáltal a Kft. vagyonában 13,424.413 Ft összegű vagyoncsökkenés állt be, mivel a befolyt 13,500.000 Ft-ból csak 75.587 Ft hovafordítása volt bizonylatokkal igazolható.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését kérte. Arra hivatkozott, hogy a keresetlevél nem felelt meg a Pp. 121. §-ának (1) bekezdésében írt tartalmi követelményeknek, így a Pp. 130. §-a (1) bekezdésének a/ - h/ pontja alapján a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításának lett volna helye, illetőleg ezt követően a bíróságnak a pert a Pp. 157. §-ának a/ pontja alapján meg kellett volna szüntetnie.

Másodlagosan azért kérte a per megszüntetését, mert álláspontja szerint a Kft. felszámolója a saját nevében nem volt jogosult a perbeli követelés érvényesítésére.

Érdemben is a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a Kft. 2007. augusztusában nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, és arról sincs tudomása, hogy a Kft. a 13,500.000 Ft-ból tagi kölcsönt fizetett volna vissza, mint ahogy azt a felperes állította. Előadása szerint a fenti összeg valószínűsíthetően az A C Kft. kölcsönére került visszafizetésre.

Az elsőfokon eljáró Baranya Megyei Bíróság a 8.G.21.198/2009/18. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes a Kft. ügyvezetőjeként a Kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekében elsődlegessége alapján látta el, ezáltal a társaság vagyona 13,424.413 Ft-tal csökkent.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a keresetlevél mindenben megfelelt a Pp. 121. §-ának (1) bekezdésében írt tartalmi követelményeknek, ezért a keresetlevél Pp. 130. §-ának (1) bekezdése alapján történő elutasításának nem volt helye, illetve a Pp. 157. §-ának a/ pontja alapján nem kerülhetett sor a per megszüntetésére.

A Cstv. jelen perben irányadó 33/A. §-a alapján sem találta alaposnak az alperesnek a per megszüntetése iránti kérelmét. E körben kifejtette, hogy a Cstv. 33/A. §-ának alperes által idézett szövegét a 2009. évi LI. törvény 51. §-ának (1) bekezdése állapította meg. A (4) bekezdés értelmében a módosított rendelkezéseket viszont csak annak hatályba lépését - 2009.

szeptember 4-én - követően indult felszámolási eljárásokban lehetett alkalmazni. A jelen perben a korábban hatályos, a Cstv. 33/A. §-a lehetővé tette a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, hogy a felszámoló saját nevében keresetet indítson.

Érdemben is alaposnak találta a felperes keresetét. Kifejtette, nem volt vitás, hogy a Kft. fizetéseképtelenségét megállapító végzés meghozatala és annak jogerőre emelkedése közötti időtartam alatt folyt be a perbeli 13,500.000 Ft a Kft. pénztárába. Ekkor már a Kft. ténylegesen fizetéseképtelen helyzetben volt. Ezen összeg túlnyomó részének a felszámolás kezdő időpontjára nyoma veszett, a hitelezők igényeinek kielégítése elől elvonásra került. Az alperes mint a Kft. egyedüli, önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetője a jogszerű felhasználás megtörténtét nem bizonyította, holott evonatkozásban a bizonyítási kötelezettség a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint az alperest terhelte. A fenti bizonyítás hiányában az összegnek a hitelezők igénye előli elvonása az alperesnek róható fel.

A Pécsi Ítéltábla az alperes fellebbezése folytán hozott Gf.II.30.221/2010/4. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészítette ki, hogy a Kft. ellen indult felszámolási eljárásban az A C Kft. hitelezői igényt nem terjesztett elő. Az így kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése és 254. §-ának (3) bekezdése alapján annak helytálló indokaira tekintettel hagyta helyben.

A fellebbezés folytán csupán rámutatott, hogy a Cstv-nek a jelen perben alkalmazandó 33/A. § (2) bekezdése szerint az alperes fizetési kötelezettsége alóli mentesülése érdekében bizonyíthatta volna, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette, a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. Az alperes szerint a pénztárból hiányzó összeg nem tagi hitelre került visszafizetésre, hanem valószínűsíthetőe abból az A C Kft. kölcsönét törlesztették. A másodfokú bíróság megítélése szerint az alperes a Kft. ügyvezetőjeként nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el a feladatait, mivel az A C Kft. a Kft. nyilvántartott hitelezői között nem szerepelt, így a felszámolás nem jogerős elrendelését követő kifizetés a hitelezők érdekeit sértette.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását; illetve a per megszüntetését; másodlagosan az első és másodfokú ítéletek hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását

kérte. Arra hivatkozott, hogy a "pergátló kifogásai alapján" a keresetlevelet az elsőfokú bíróságnak idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítania.

Az eljáró bíróságoknak azt kellett volna vizsgálniuk, hogy az A I Kft. által befizetett 13,500.000 Ft-nak mi lett a további sorsa. Ezzel kapcsolatosan ténybeli előadásként azt adta elő, hogy az "véltetően" az A C Kft. részére került kifizetésre. Erre vonatkozóan kérte is az A C Kft. felszámolással kapcsolatos iratainak bekérését és átvizsgálását, amelyből a kifizetés ténye megállapítható lett volna. Az elsőfokú bíróság e bizonyítási indítványt úgy utasította el, hogy azt még csak nem is indokolta.

Álláspontja szerint perdöntő jelentősége van annak, hogy milyen célból és kinek került kifizetésre a perbeli összeg. Ennek felderítése azért is szükséges, mert a felperesi cég felszámolója valamennyi hitelezői igényt "E" vagy azt követő kategóriába sorolt be. Ha megállapítást nyert volna, hogy az A C Kft. hitelezői igénye ezt megelőző kategóriás besorolást nyerhetett volna, úgy a hitelezői igények nem sérültek, mivel a kielégítési sorrend szerint az A C Kft. igénye megelőzte volna a többi jogosult igényét. Annak a körülménynek, hogy az A C Kft. a Kft. elleni felszámolási eljárásban hitelezői igényt nem jelentett be nincs jelentősége, mivel a hitelezői igény bejelentésére nyitva álló időtartam az összegnek az A C Kft. részére történő kifizetése időpontjában még nem járt le.

Iratellenes és a logika szabályaival is ellentétes állítást tartalmaz a másodfokú ítélet annak megállapítása során, hogy a Kft-nél a működési költségekre nem állt rendelkezésre elegendő pénzeszköz, így ahhoz tagi kölcsönt kellett igénybe venni. A cég ugyanis a működési költségekre más forrásból származó összegeket is felhasználhatott, tehát nem volt szükségszerű a tagi kölcsön nyújtása.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult. Álláspontja szerint miután az A C Kft. ügyvezetője, valamint többségi tulajdonosa ugyancsak az alperes volt, a társaság részére történő kifizetés az alperesnek felróható, illetőleg azt bizonyítja, hogy az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el.

-.-.-

A Legfelsőbb Bíróság a Pécsi Ítéltábla jogerős ítéletét a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül és azt a felhozott okokból nem találta jogszabálysértőnek.

Nem követett el jogszabálysértést az elsőfokú bíróság azzal, hogy az alperes "pergátló kifogásaiban" részletezett okok miatt nem utasította el a Pp. 130. §-a alapján a keresetlevelet, illetve

azzal, hogy utóbb a pert az eljárás bíróságok a Pp.157.§-ának a/ pontja alapján nem szüntették meg.

A felperes keresetlevele a Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint is mindenben megfelelt a Pp.121.§-a (1) bekezdésének a/ - e/ pontjában írt tartalmi követelményeknek. Ennek az elsőfokú bíróság részletes indokolását adta, döntésének helytálló indokait a Legfelsőbb Bíróság megismételni nem kívánja.

A Legfelsőbb Bíróság szerint is perdöntő jelentősége van annak a körülménynek, hogy a perbeli 13,500.000 Ft-nak mi lett a további sorsa, kinek, mikor, milyen okból került kifizetésre.

Az 1991.évi XLIX tv. (Cstv) 2006. évi VI. tv. 14.§-ával módosított és a jelen perben még irányadó 33/A §-ának (1) bekezdése szerint a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti annak megállapítását, hogy azok akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolási eljárást megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekei elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent.

A perbeli esetben a Baranya Megyei Bíróság a 2007.április 18-án kelt végzésében a Kft. fizetéseképtelenségét megállapította, ezt a végzést a másodfokú bíróság 2007. októberében helybenhagyta, így az alperes alappal nem vitathatta jelen eljárásban, hogy a perbeli időszakban a Kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben nem lett volna. Az alperesnek mint felelős vezetőnek látnia kellett, hogy a Kft. nem lesz képes a vele szemben fennálló követeléseket kiegyenlíteni és tudnia kellett, hogy ennek okán az ügyvezetési feladatait a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján kell ellátnia.

Nem volt vitás, hogy az A I Kft. 2007. augusztus-szeptemberben a Kft. házi pénztárába nettó 13,500.000. Ft-ot befizetett. Annak hova fordításáról a Kft. ügyvezetőjeként az alperes rendelkezhetett, ezért a Pp. 164.§-ának (1) bekezdése szerint őt terhelte a felhasználás jogszerűségének bizonyítása. E körben az alperes a 15.sorszám alatt benyújtott II. számú előkészítő iratában azt adta elő, hogy "valószínűsíthető" miszerint az összeg az A C Kft kölcsönére került visszafizetésre. Ennek bizonyítására kérte, hogy "a bíróság kérje be az A C Kft. ezzel kapcsolatos iratait." Az A C Kft-nek azonban ugyancsak az alperes volt az ügyvezetője a cég felszámolásának elrendeléséig 2008. január 9-ig, így a kölcsön visszafizetésére vonatkozó bizonyítékokat a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint az alperesnek kellett volna benyújtania, illetőleg a bizonyítékokat a felszámolótól beszereznie. A Pp.164.§-ának (2) bekezdése szerint ugyanis a bíróság bizonyítást hivatalból csak akkor rendelhet el, ha azt a törvény külön megengedi. Ilyen megengedő rendelkezést tartalmaz a Pp. 192. §-ának (1) bekezdése

nevezetesen: a bíróság a fél kérelmére intézkedhet valamely a fenti jogszabályhelyben írt okirat beszerzéséről amennyiben annak kiadását a fél nem igényelheti. A teljesítés igazolása nem tartozik ezen okiratok körébe, így annak beszerzésére a bíróságnak nem is lett volna törvényes lehetősége. Egyébként is az alperes jogszerű eljárása esetén a Kft. iratai között is fellelhetőnek kellett volna lennie a kifizetést igazoló okiratnak. Arra, hogy ilyen irat a Kft. iratai között létezik az alperes nem is hivatkozott.

A Legfelsőbb Bíróság - figyelemmel a felülvizsgálati kérelemben foglaltakra - rámutat arra, hogy amennyiben az alperes bizonyította volna, hogy a Kft. az A C Kft-nek fizette ki a Kft-hez befolyt összeget, és azt is bizonyította volna, hogy az A C Kft. követelése "D" kategóriájú figyelembe vehető, jogszerű igény volt, az alperes ez esetben is akkor járt volna el jogszerűen, ha nem maga dönt az érdekeltségi körébe tartozó Kft. részére a kifizetésről, hanem az összeget a Kft. rendelkezése alatt tartja.

Az alperes a Cstv. 33/A §-ának (2) bekezdése értelmében az kimenthette volna magát a felelősség alól, ha bizonyította volna, hogy a fizető képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. Ilyen magatartás tanúsítására azonban az alperes maga sem hivatkozott.

A Legfelsőbb Bíróság nem találta szükségesnek, hogy foglalkozzon azzal a kérdéssel, miszerint tagi kölcsön igénybevételére sor került-e a Kft-nél, ugyanis annak az érdemi döntés meghozatalára - figyelemmel a fent kifejtettekre - nincs kihatása.

Helytállóan állapították meg tehát az eljáró bíróságok, hogy a Kft. a perbeli időszakban fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A Kft. pénztárából a perbeli összeg ismeretlen helyre került, annak hovafordításáért, a felhasználás jogszerűségéért az alperest mint a Kft. ügyvezetőjét terhelte a felelősség. Az alperes a hovafordításról számot adni nem tudott, magát a felelősség alól nem tudta kimenteni, ezért jogsértés nélkül állapították meg az eljáró bíróságok hogy az alperes a Kft-t fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben az ügyvezetési feladatait nem a Cstv. 33/A §-ának (1) bekezdésében megkívánt módon látta el, és ezáltal a Kft. vagyona az ítéletben írt összeggel csökkent.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275.§-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A alperes felülvizsgálati kérelme sikertelen volt, ezért a Pp.78. §-ának (1)bekezdése szerint köteles a felperesnek a felülvizsgálattal okozott költségét megtéríteni. A felperes felülvizsgálati perköltsége a 32/2003.(VIII.22.) IM. r. 3.§-a (2)

bekezdésének a/ és b/ pontja valamint (5) bekezdése alapján felszámítható, az ÁFA-t is tartalmazó ügyvédi munkadíjat foglalja magában.

Az alperes részleges költségmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az 1990. évi XCIII.tv.74.§-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a szerint az állam viseli.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§-ának (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2011. március 8.

**Dr. Vezekényi Ursula s.k. a tanács elnöke,
Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s.k. előadó bíró,
Dr. Lőrincz Györgyné s.k. bíró**

A kiadmány hitelül:

(PBné)